

Luboš Stehlík

Nakažlivé muzikantství a improvizální uvolněnost

(Lidové noviny – 2003)

Crossoverová řada festivalu Struny podzimu nemohla být zahájena lépe. Zaplněné románské sklepení Starého královského paláce Pražského hradu dunělo ve čtvrtek 16. října 2003 nadstylovou originální komunikací moravského a provensálského folkloru, jazzu, klezmeru s nenápadnými prvky klasické hudby a orientu. Z tohoto těsta, jehož základem byly Sušilovy zápisy lidových písní a prastarý provensálský folklor okořeněný trubadúrskou lyrikou, uhnětl český soubor Marcipán a francouzský vagant Miqueu Montanaro nádherný koláč s řadou hudebních vůní. Večer rozčlenil houslista a umělecký vedoucí Marcipánu Jiří Hodina do čtyř částí. Úvod posloužil i jako v podstatě propagace nové nahrávky s názvem Polajko! Vedle téměř hitové Polajky stála jazzově laděná Dubina, baladický dialog Perštýnského zámku nebo vážnohudebními prvky zakotvená píseň Léta, moje léta. Ve svém sólovém bloku Montanaro fascinoval svou virtuozitou, s jakou ovládal galoubet – tambourin, to jest provensálskou flétnu s piccolovými výškami doprovázenou bubínkem. Nakažlivé muzikantství a improvizální uvolněnost provázely spolupráci Montanara s Marcipánem. Nejdříve ho Marcipán „doprovodil“ ve francouzských písních, poté Montanaro svými flétnami, akordeonkem a bubnem vytvořil improvizální nadstavbu v moravských a českých písních Marcipánu. Večer se stal prvotřídní událostí říjnového hudebního dění v Praze.